

dare faciat in charitate in invicem & in omnes, præcipit ut habeatur charitas: Corripit, quia non habetur charitas. Orat, ut abundet Charitas. O homo, in præceptione cognosce quid debeas habere: in correptione cognosce tuo te vitio non habere: in oratione cognosce, unde accipias quod vis habere. Quomodo, inquit, meo vitio non habetur, quod non accepi ab illo; à quo nisi detur, non est omnino alius unde tale ac tantum munus habeatur? a

à Aug.
c. 3. de
corrept.
S. grat.

Cur corripimur, arguimur, reprehendimur, accusamur: quid facimus qui non accipimus? Qui hæc dicunt, extra culpam se videri volunt, in hoc quod non obediunt Deo, quia utique ipsa obedientia munus ejus est; quæ necesse est ut in sit ei cui charitas inest, quæ sine dubio ex Deo est, & dat eam Pater filiis suis. Hanc (inquit) non accepimus: quid itaque corripimur quasi nos eam nobis dare possimus, & nostro arbitrio dare nolimus? b

b Aug.
eodem
l. c. 8. a
has 5.

Nec attendunt, si nondum regenerati sunt, primam esse causam, cur oburgati quod sint inobedientes Deo, sibi debeant displicere, quia fecit Deus hominem rectum ab initio humanæ creaturæ; & non est iniquitas apud Deum; ac per hoc prima pravitas qua Deo non obeditur, ab homine est, quia ex rectitudine in qua eum Deus primitus fecit, sua mala voluntate decidens, pravus effectus est. An verò ideo pravitas ista corripienda non est in homine, quia non ejus propria qui corripitur, sed communis est omnibus? imo verò corripitur & in singulis quod est omnium: non enim propterea cuiusquam non est quod ab ea nullus immunis est. c

c Eodem
c. 5.

Si autem jam regeneratus & justificatus in malam vitam sua voluntate relabatur: certe iste non potest dicere, non accepi; quia acceptam gratiam Dei suo in malum libero amisit arbitrio. Qui si correptione compunctus salubriter ingemuit & ad similia bona opera vel etiam meliorea revertitur, nempe hæc apertissime utilitas correptionis apparet: sed per hominem correptio, sive ex charitate sit sive non sit; tamen ut correptio proficit, non nisi per Deum fit. An adhuc & iste nolens corripitur, potest dicere, quid ego feci qui non accepi, quem constat accepisse, & sua culpa quod acceperat amisisse? possum, inquit, possum omnino: d

d Eodem
c. 6.

Accepi enim fidem quæ per dilectionem operatur, sed in illa usque in finem perseverantiam non accepi. e

e Ibidem.

Ad hæc, nos negare quidem non possumus etiam perseverantiam in bono proficientem usque in finem magnum esse Dei munus; nec esse nisi ab illo de quo scriptum est, omne datum optimum & omne donum perfectum desursum est; descendens à Patre luminum: sed non ideo est ejus qui non perseveraverit negligenda correptio, ne forte det illi Deus poenitentiam, & respiscat de diaboli laqueis. Correptionis quippe utilitati hanc sententiam subjunxit Apostolus, dicens; Cum modestia corripientem diversa sentientes; ne quando det illis Deus poenitentiam. f

f Eodem
c. 6.

Corripimus ergo eos, iustæque corripimus, qui cum bene viverent non in eo perseveraverunt; ex bona quippe in malam vitam sua voluntate mutati sunt. g

g Ibidem
c. 7.

Cyprianus & Ambrosius cum sic prædicarent

Dei gratiam, ut unus eorum diceret; In nullo gloriantur quando nostrum nihil sit: alter autem, non est in potestate nostra cor nostrum & nostræ cogitationes: non tamen hortari & corripere destiterunt ut fierent præcepta divina; nec timerunt ne diceretur eis, quid nos hortamini? quid & corripitis? si nihil boni habeamus quod sit nostrum; & si non est in potestate nostra cor nostrum? a

a Aug.
de dono
persev.
c. 19.

Nazianzen.

Sed his duobus, qui sufficere debuerunt, sanctum Gregorium addamus & tertium, qui & credere in Deum, & quod credimus confiteri; Dei donum esse testatur, dicens, &c. qui dedit quod primum est, dabit & quod secundum: qui dedit credere, dabit & confiteri. Illi, tales, tantique doctores dicentes non esse aliquid, de quo tanquam de nostro quod nobis Deus non dederit gloriemur; nec ipsum cor nostrum & cogitationes nostras in potestate nostra esse; & totum dantes Deo, atque ab ipso nos accipere confidentes; ut permanens convertamur ad eum; ut id quod bonum est; nobis quoque videatur bonum, & velimus illud, ut honoremus Deum & recipiamus Christum, ut ex indevotis efficiamur devoti & religiosi; que in ipsam Trinitatem credamus, & confiteamur etiam voce quod credimus: hæc utique gratiæ Dei tributum, Dei munera agnoscunt; ab ipso nobis, non à nobis esse testantur. b

b Ibidem
c. 19.

Ista agitur sua dona quibuscunque Deus donat, procul dubio donaturum se esse præscivit, & in sua præscientia præparavit. Quos ergo prædestinavit, ipsos & vocavit vocatione illa, quam me sæpe commemorare non piger; de qua dictum est: sine poenitentia sunt dona & vocatio Dei; nam in sua quæ falli mutarique non potest præscientia opera sua futura disponere; id omnino nec aliud quidquam est prædestinate. c

Rom. II.

c Ibidem
c. 17.

Unde prædestinatio Sanctorum nihil aliud est quam præscientia scilicet, & præparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur quicunque liberantur. d

d Ibidem
c. 14.

Sed ajunt prædestinationis definitionem utilitati prædicationis adversam: quasi verò adversata sit Apostolo prædicanti: nonne ille doctor gentium in fide & veritate prædestinationem toties commendavit, & verbum Dei prædicare non destitit? nunquid quia dixit; Deus est qui operatur in nobis & velle & operari pro bona voluntate sua: ideo non ipse, & ut velimus quæ Deo placeant, & ut operemur, hortatus est? aut quia dixit; qui in vobis bonum opus cæpit, perficiet usque in diem Christi Jesu, ideo ut inciperent homines & perseverarent usque in finem, ipse non suavit? e

e Ibidem
c. 14.

Cur corripimus impudicos, & contentiosos, quibus tamen prædicamus donum Dei esse sapientiam pudicam atque pacificam; nec timemus ne permoti divinæ voluntatis incerto, plus in hac prædicatione desperationis quam exhortationis inveniant? f

f Ibidem
c. 17.

Videant quale sit quod sibi persuaserunt, prædicatione prædestinationis audientibus plus desperationis quam exhortationis adferri: hoc est enim dicere, tunc de sua salute hominem desperare, quando spem suam non in seipso, sed in Jerem. Deo didicerit ponere: Cum propheta clamet; maledictus omnis qui spem ponit in homine. g

g Ibidem.